

EGLUTE

1963

SPALIS

Nr. 8

eglutė

vaikų laikraštėlis

TURINYS

	psl.
Rudens vėjas — Linutė	3
Pasikalbėjime — Dėdė Juozas ...	4
A. A. Profesorius Kazys Pakštas	5
Pupučio pirmasis ruduo — Linutė	6
Dainava — Alė Rūta	7
Sofijos nelaimės — Comtesse de Segur	8
Ruduo — Viktoras Šimaitis	11
Dėdžių viešnagė — Balė Vaivorytė ..	12
Linksmiau	15
Milutės Angelas Sargas	16
Antanukas keliauja — A. Bendorius ..	18
Mislės — surinko Pr. Alšėnas	19
Lapelis ir šakutė — Alė Rūta	20
Medžiotojas — Jonas Minelga	21
Debesėlis ir Perkūnas — El. G-ė	22
Ar žinai... ..	25
Truputį pagalvok	26
Gintaro galvosūkis	27
Pas skaitytojus	28
Galvosūkių atsakymai	31
Šventės ir vardinės — St. Yla ir A. Salys	32

SPALIS
1963

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINIS
TRUOJA Nekaltai Pradėtosios
Marijos Seserys

Prenumerata metams — \$4.00,
atskiras numeris 40 centų. Pini-
gus, užsakymus, adresų pakeiti-
mus ir raštus prašome siųsti ir
visais redakcijos ir administra-
cijos reikalais kreiptis:

“EGLUTĖ”,

Immaculate Conception Convent,
R. F. D. 2,
Putnam, Connecticut

ILIUSTRACIJOS

Eglė Muliolienė — psl. 1, 32.
Ses. M. Eucharista—3, 6, 16, 17
P. Osmolskis — 7, 10
P. Kaupas — 8
A. Balukienė — 11
A. Bičiūnas — 12

EGLUTĖ—THE LITTLE FIR.
Magazine for children. Publish-
ed monthly except July and
August, by the Lithuanian Cul-
tural Institute. Office of Pub-
lication, Immaculate Conception
Convent, R. F. D. 2, Putnam,
Connecticut. Subscription \$4.00
yearly. Single copy 40¢. Entered
as second class matter March
27, 1952, Putnam, Connecticut,
under the act of March 3, 1879.

IMMACULATA PRESS
Putnam, Connecticut

RUDENS VĖJAS

Linutė

Aš rudens vėjas esu,
Lapus nuo medžių pučiu.
Ir kepures didelių ir mažų
Linksmi gatve aš nešu.

Aš rudens vėjas esu,
Aš moku visokių dainų.
Vakarais siaučiu, užiu,
Ir balsą aš gerą turiu.

Aš rudens vėjas šiurpus —
Užsidėkit šiltus megztukus!
Paklausykit mamų gerų,
Nes pagausiu, išdykėliai, jus.

PASIKALBĖKIME

Dėdė Juozas

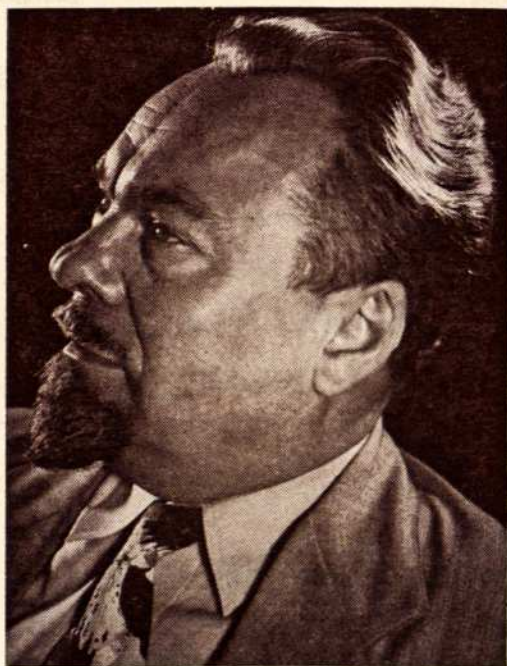
Reikia išmokti džiaugtis, kai kitas asmuo turi ar gali padaryti geriau ir geresnius dalykus negu tu.

Kartais mummyse sukyła pavydas, nepasitenkinimas, pyktis, kad kitiems geriau sekasi negu mums. Tai biauirus ir kankinantis jausmas. Tačiau mes galime nugalėti save ir išmokti džiaugtis su kitais. Tai labai graži savybė žmoguje — džiaugtis, kai kitam sekasi, kai kitas gauna dovanų, kai klasėje kas laimi premijas ar žaidimuose išeina pirmaisiais.

Lošimuose, varžybose visad būna laimėtojas ir pralaimėtojas. Nelengva išsilaikyti laimingųjų eilėse, bet dar sunkiau laimėjus pirmąsias vietas neužgauti draugų jausmus. Jei laimėtojas kalbės ir elgsis išdidžiai, pasipūtusiai, į tave žiūrės iš aukšto, tau bus sunku jį mylėti. Jis tikrai negalės turėti daug draugų.

Laimingasis turi suprasti, kad daugelis nelaimėjusių nėra nė kiek menkesni už jį ir kad rytoj ar poryt jisai gali būti jų tarpe. Kiekvienas gyvename kitose aplinkybėse ir kitose sąlygose. Aišku, kad, jei tu turi daugiau pinigų savo išlaidoms, tu nesigirsi tuo savo draugui, kuris neturi tėvelio ir kurio motina vos vos gali išmaitinti gausią šeimą. Jei tavo draugas galėjo skristi lėktuvu ir vasarą su tėvais praleisti kokiam brangiam vasarnamyje ar keliauti po visus Amerikos kraštus, jis juk nesigirs klasėje išdidžiai, kur daugelis vaikų galėjo tik porai savaikių išvykti į kuklias stovyklas. Jis juk žino, kad daugeliui skaudėtų širdis apie tai klausant, nors ir kaip jie norėtų džiaugtis kartu su juo.

Tuo atvėju gi, jei tavo draugui nesiseka, stenkis jo nuotaiką pakelti, pagirdamas kurią nors jo gerą būdo ypatybę, nes kiekviename žmoguje yra gerų ir girtinų vertybių.

A. † A.

PROFESORIUS KAZYS PAKŠTAS

Rugsėjo 11 dieną suėjo trys metai, kai mirė profesorius dr. KAZYS PAKŠTAS. Jis labai mylėjo jaunos savo brolius-lietuvius ir ilgus metus buvo jaunų ateitininkų vadas. Profesorius yra daug keliavęs ir apvažinėjęs aplink visą pasaulį. Jis yra parašęs knygas iš savo kelionių ir iš geografijos mokslų. 1960 m. iškilmingai palaidotas Šv. Kazimiero kapinėse, Chicagoje.

PUPUČIO PIRMASIS RUDUO

Linutė

— Puputi, — pasišaukė peliukę mama, — Šiandien aš turiu daug darbo. Reikia pasiruošti žiemai. Kol aš grūdus dėsiu į spintą, tu eik pažaisti lauke.

Išbėgęs lauk, Puputis sugalvojo pašokinėti per virvutę. Jis išrovė žolės gabalėlį ir ėmė šokinėti. Šmurkšt pro peliuko ausytę nulėkė peteliškė. Puputis bėgo vytis. Kai jie abu pavargo belakstydami, atsisėdo ant kelmo pasišnekėti.

— Puputi, ar tu žinai, kad aš esu paskutinė peteliškė?

— Ar tikrai? — nustebo Puputis.

— Taip. Žiemą peteliškių nebūna. Tik kitą vasarą tu mus pamatysi. Tai sudiev!

Puputis mandagiai atsisveikino ir apsisuko eiti namo. Tik staiga kažkas trakstelėjo jam po kojomis. — Ogi lapas! — sušuko Puputis. — Bet koks keistas, ne žalias, o raudonas. Nunešiu mamytei parodyti.

Uždusęs peliukas įbėgo į urvą. — Mamyte, žiūrėk ką aš radau! Koks keistas raudonas lapas. Mamyte, kodėl jis ne žalias?

DAINAVA

Alė Rūta

Duoki ranką, lietuvaite!
Saulė, šypsnyš ir... eiva!
Jaunyste veidai įkaitę, —
Pamėgtoji Dainava!

Spyglio vandenį praplaukę,
laužų sukuriame ugnį.
Skamba dainomis palaukė,
plakas džiugesio vilnis...

Pakrante margi šokėjai,
tartum paukščiai, paskraidys.
Duoki sparną, geras vėjau,
lėks į Lietuvą širdis.

Jaunimu laukai įkaitę
Ir kalnelių žaluma.
Ten dainuoja lietuvaitės,
saulė, juokas, — Dainava!

— Vaikeli, tau tik pirmasis ruduo, tai tu dar nežinotai, kad kiekvieną rudenį lapų spalvos keičiasi. Pamatysi, greit bus geltonų, rusvų ir net margų lapų.

— Ar ir aš pakeisiu spalvą? O! smagu! Aš norėčiau būti raudonas, — apsidžiaugė Puputis.

— Ne, vaikeli, — nusijuokė mama, — peliukai žiemą, vasarą pilki. Tik dabar tavo snukutis juodas. Bėk greit nusiprausti prieš pietus.

SOFIJOS NELAIMĖS

Comtesse de Segur
(tęsinys)

ŠLAPI PLAUKAI

Sofija mėgo puoštis, gražiai apsirengti ir būti giriamą. Tačiau ji pati nebuvo graži: veidukas stambus, linksmas, akutės meilios, pilkos, nosytė truputį stambi ir riesta, burnytė didelė ir visad pasiruošusi juokui, plaukučiai gelsvi, lygūs, trumpai nukirpti, kaip berniuko. Juo labiau ji stengėsi gražiai puoštis, juo labiau jai nesisekė: žiemą, vasarą — paprasta perkelinė suknutė, plačiai iškirpta ir trumpom rankovėm, storos kojinės ir juodi batai. Niekada nedėvėdavo nei kepurės, nei pirštinių. Jos mamytė galvojo, kad gera priprasti prie saulės, lietaus, vėjo ir šalčio.

O ko Sofija labiausia troško, tai garbanuotų plaukų! Vieną kartą ji išgirdo kažką giriant jos draugės Camille gelsvus susuktus plaukučius ir nuo to laiko ji vis bandė savuosius raityti. Ir štai ką ji kartą sugalvojo!

Vieną popietę labai smarkiai lijo ir, kadangi buvo labai karšta, langai ir durys buvo atdari, Sofija stovėjo tarpdury. Mamytė buvo uždraudusi išeiti. Laiks nuo laiko ji ištiesdavo ranką. Vėliau ir kaklą iškišo, kad nors keletas lašų patektų ant galvos. Ji pastebėjo, kad lietus tiesiog

krokliu tekėjo nuo stogo ir prisiminė Camille plaukus. Pagalvojo — jeigu aš savo plaukus gerai sudrėkinčiau, gal ir jie susigarbanuotų.

Sofija išbėga iš namų, pakiša galvą po lietaus srove. Didžiausiam jos džiaugsmui vanduo pilasi ant galvos, už apikaklės, ant rankų, ant nugaros. Visai sušlapus, ji sugrižo į salioną ir ėmė nosine šluostyti varvančius plaukus, juos visaip išringuodama. Per vieną minutę nosinė pasidarė šlaputėlė. Sofija skubėjo į savo kambarį paieškoti kitos ir susidūrė nosis į nosį su mamyte. Mergaitė visai šlapia, susivėlusi, išsigandusi, sustojo vietoje drebedama. Mamytė iš karto nesuprato, kas buvo įvykę, bet greitai susivokė ir tarė:

— Štai kokia gera mintis jums atėjo, panele! Jeigu pamatytumėt savo išvaizdą, juoktumėtės, kaip ir aš. Buvau uždraudusi išeiti. Kaip paprastai, nepaklausėt. Už bausmę pasiliksite vakarienei taip, kaip stovite: pasišiaušusi ir šlapia, kad jūsų tėvelis ir pusbrolis Paulius pamatytų jūsų gražius išmislus.

Tuo pačiu metu Paulius įėjo su ponu de Rean, abu sustojo nustebę prieš vargšę Sofiją, kuri tūnojo paraudusi, susigėdusi, nuliūdusi ir juokinga. Abu pasileido juoktis. Juo daugiau Sofija rauda ir lenkė galvą žemyn, juo daugiau jautėsi nelaiminga ir nežinojo, kur dėtis, juo juokingiau atrodė. Pagaliau ponas de Rean paklausė, ką reiškia tas maskaradas ir, ar Sofija ruošiasi į kokių kaukių balių.

— Tikriausia visa tai buvo sugalvota plaukams suraišyti, — nutarė mamytė. — Ji būtinai nori, kad jie būtų, kaip Camille, kuri juos drėkina, kad geriau suktųsi.

— Štai ką tai reiškia labai norėti puoštis — pridūrė tėvelis, — norėjai pasigražinti, o priešingai pasidarei.

— Vargšė Sofija, greit bėk nusišluostyti, susišukuoti ir pasikeisti suknele. Jeigu tu pamatytum, kaip juokingai atro dai, nenorėtum nė vienos minutės tokia pasilikti, — draugiškai kalbėjo jai Paulius.

— Ne, ji vakarieniam su savo gražia šukuosena ir su smėlėta ir šlapia suknele...

— Oh! teta, labai prašau, dovanokit ir leiskite jai susitvarkyti ir persirengti! Vargšė Sofija, ji atrodo tokia nelaiminga!

— Pritariu Pauliui, — tarė tėvelis, — ir prašau atleidimo šį kartą. Jeigu ji tai pakartos, tada bus kitaip.

— Tikrai to nebedarysiu, tėveli, — tikrino Sofija verk-dama.

— Dėl tėvelio leidžiu jums nueiti į savo kambarį ir persirengti. Tačiau su mumis nebevakariniu. Jūs į salioną ateisite, kai būsime pavalgę.

Ir čia Paulius norėjo, kad teta sušvelnintų bausmę, bet ponias de Rean nebeususileido.

— Ne, Pauliau, nieko nebeprašyk, bus taip, kaip aš sakiau.

Sofija, persirengusi ir susišukavusi, pavakarieniavo savo kambariu. Po kurio laiko Paulius ją nusivedė į salioną pažaisti. Nuo tos dienos niekad Sofija nebelindo po lietaus lašais.

RUDUO

Viktoras Simaitis

(Iš įscenizacijos "Metų laikai")

Esu Ruduo — širdies žmogus,
labai turtingas ir dosnus.
Ant mano nugaros našta
gamtos gėrybių prikimšta.
Per pievas, per laukus ir aikštes
žengiu, kaip kunigaikštis.
Einu senu viešu keliu,
suklumpa medžiai iš šalių,
o aš — kuklus ir nuolankus,
dedu jiems aukso vainikus.
Lygion rikiuotėn jie sustoja
ir man linguodami dėkoja.
Suku siauru miškų taku,
švaistaus užburtu teptuku, —
tenai — žaliavo putinai,
staiga — sušvinta rubinai.

Šermukšniai, bruknės, karklavijai
sužėri žėrinčiom žarijom,
o sodai suliepsnoja tonais
raudonais, rausvais, ir geltonais.
Atūžia vėjai tekini,
ir byra žemėn dyvini
auksinių vaisių kamuoliai —
sidabro kriaušės, obuoliai...
Subėga žmonės jais gėrėtis
ir puola rinkti ir krauti į klėtis...
Esu aš linksmas ir smagus —
ir burtininkas ir žmogus!
Ant mano nugaros našta
gamtos gėrybių prikimšta.
Per pievas, per laukus ir aikštes
žengiu, kaip kunigaikštis...

DĖDŽIŲ VIEŠNAGĖ

Balė Vaivorytė

(tėsinys)

Tučtuojau po pietų, kol dar visi, dantis rakinėdami, apsunkusiais pilvais tebekrioši už stalo po obelia, Piliukas iškilmingai paskelbė:

— Dėde ir dėdiene! Už jūsų dovanas ir viską... Mes norime irgi ką nors. ...Čia pat kieme... Pasirodysime dabar... — ir nusilenkė, baigdamas prakalbą.

— Ar valia bus juoktis iš jūsų? — paklausė dėdė Adomas, kad net Pilius sumišo, bet tėtis už jį atsakė:

— Kad tik verkti nereiktų, o juoktis — visada sveika.

Pirmas numeris buvo sunkiausias. Mat, Simo nuomone, pirmenybė turėjo būti suteikta mergaitėms ir būtinai — pačiai mažiausiai pasirodyti pirmąją. Rimutė purtėsi nedrįstanti išeiti priešais visą šeimyną, kai jie akis atkišę taip spokso ir laukia, kas čia bus.

Ji turi pasakyti eilutes, kur žiemą išmoko iš elementoriaus. Bet dabar ją suima didžiulė baimė, kad — gal visi ims juoktis iš jos... Ir jos lūputės suvirpa gėda ir ima timpčioti, o akutėse susitvenkia verksmas. Beveik yra pavojus — šito pirmojo numerio visiškai netekti. Bet gi Pilius žino vaistą: pasižiūri į mergaitę tokiu stipriai įsakomu žvilgsniu, kad ji vos mažne nutirpsta... Ne, šito rimtuolio brolio ji negali neklausyti. "Eik jau", šnabžteli jai ir Rūta, o matydama, kad ji vis dar delsia — mitriai įgnybia į šoną.

Rimutė pašoka ūmu striktelėjimu ir, keletą žingsnių žengusi, pasijunta visų žiūrėjimo viduryje. Pilius neduoda laiko nė apsigalvoti — tuoj balsiai ištaria: Rimutė Viltrakytė sakys eiles “Lietuvaitė”, prašome visų tyliai klausytis.

Užspengia tyla, rodos, ir vištos paklėtėje suklusio, o rudis ties būda net išsižiojęs ir raudoną liežuvį iškišęs — laukia eiliuotų žodžių... Ir pati Rima išgirsta savo balsą, silpną ir skystą, lyg jis atbanguoja iš kažkur toliau, nuo alksnyno...

Aš žinau, man sakė
Ne sykį mamaitė...
Graži mūsų žemė,
O aš — lietuvaite...

Iš širdies aš myliu
Tą Lietuvos šalį...
Jos kalba išmokau
Garbint Visagalį...

Tuo metu rainoji Murkuolė, ant suolo galo tūnojusi, sumanė pasiražyti. Ji kažkaip keistai išrietė savo nugarą, priedų dar pakirbino uodega ir — nejučiomis pritraukė Rimutės akis... Ir ji — užmiršo pastarąjį posmą! Mergaitė tuoj susigriebė ir metė spoksojusi į Murkuolę, bet, deja, atmintis jau buvo tuščia kaip prakiurusi kišenė... Ir ji pati taip susigėdo to pašalinio nusižiopsojimo, kad — jokio žodžio ištarti daugiau nepajėgė. Lūpos kvėpčiojo virpėdamos, o akys dairėsi, iš kur gauti pagelbos... Ogi visų žvilgsniai — toki begėdiškai aštrūs ir su patyčiom — prismeigė ją vietoje, ir ji stūksojo lyg kojomis įaugusi į žemę, negalėdama nė pajudėti... Mergaitė pasijuto visiškai pražuvusi. Užsimerkė, kad sulaikytų ašaras... Kažkieno rankos pagriebė ją per pusiaują, pakėlė nuo žolės ir nunešė kažkur...

Išgirdusi aplinkui juoką ir nesulaikomą kvatojimą, ji pusiaumirkom pasižiūrėjo bailiai: ak, ji dabar sėdėjo ant dėdienės kelių kaip viščiukas, o visi žiopsojo į ją linksmi, nė kiek nesupykę.

— Gražiai pasakei, mažyte, — pagyrė Adomienė, skleisdama rėžtų kvapą, — tikrai gražiai, tu — tokia puiki lietuvaite! — Ir jai buvo smagu kiūtoti šilkais šnabždančioje Adomienės sterblėje.

Kaip gerai, kad visi ją tuoj užmiršo, nes dabar priešais, ant žolės kilimo, jau mindžikavo Rūta, maldingai sunėrusi rankas ir aukštyn užvertusi riestą nosytę. Ji prasižiojo dainuoti, gaudydama kvapą, ir prisimerkė akis, kad niekas nenuviliotų dėmesio.

Kur upelis teka, šapalėlius neša,
Ten mergelė lelijėlė baltą žąsį peša...
Baltą žąsį peša, šalin plunksnas meta,
Vieni plėšo, kiti kemša pūkų pagalvėlį...

Rūtos balselis buvo gailus ir trapias banguojantis, o ant juosmens

sunertomis rankomis ir primerktomis akimis ji atrodė kaip avinėlis gegužinės Marijos paveiksle. Visi klausėsi tyliai nuščiuvę — tas kūdiškiškas dainavimas, silpnutis ir paprastas, buvo tikrai graudžiai gražus. Rūta jautė pasisekimą ir — net sultingiau patraukė posmą... Bet stauga čia pat pasigirdo nelauktas varžovas: netoliese ant vartelių stuobrio išsikėtojęs gaidys iš visos koserės suskardeno "kakarikū!"

Kažkuris vaikų nesulaikė juoko ir — visi prapliupo kvatotis.

Rūta, nebaigusi dainos, nustriuoksėjo link patvorio ir nuleido galvą. Žinoma, mirtinai supykusi ant gaidžio. "Aš jį taip su rykšte pa vaikysiu po kiemą, kad jis man nė vidurnaktį neišdrįs kakariekti!"

Gi čia dar tas skersažandis Pilius erzina:

— Ei, Rūtele, gaidys su uodega pasimosuodamas dailiau nudainavo — ir nutildė tavo vištišką karkinimą.

— Tavo balsas nė vištos nevertas, — atsikerta ji ir priglunda į gluosnį pailsėti. "Aš savo atlikau vistiek, dabar tegu kiti vargsta", mąsto ji ramindamos.

Ši kartą jau Vytelio eilė. Jis, toks ilgastaibis ištysėlis, jau mosta-guoja rankomis ir trepsi, tartum nežinodamas, ką daryti su kojomis.

Visi sužiūra į jį ir, ausis ir akis išpūtę, laukia — niekas negali nuspėti, ką tas piemens skutas gudraus parodys. Jo šlakuotas, vėjo nušerpetotas veidas žioplai šypsosi, o praplėštas kelių kelys išsyk magina žiūrovų juoką.

— Šitas jau žodžių neužmirš, — pasako dėdė Adomas, gėrėdamasis vyruko ilgu ūgiu ir išdykėliška išvaizda.

— Na na, toks žiovanasris — ir gaidį pragiedos! — prideda žodį ir tėtis.

Bet vaikiokas tik tampo sučiauptas lūpas ir — nė neketina prasižioti. Staiga skėstelia į šalis savo rankų grėbliais ir — kritęs žemėn ima ratu ristikis kiemo pievute, vien tik rankų ir kojų galais prisiliedamas, čia galvą, čia kojas aukštin išsviesdamas.

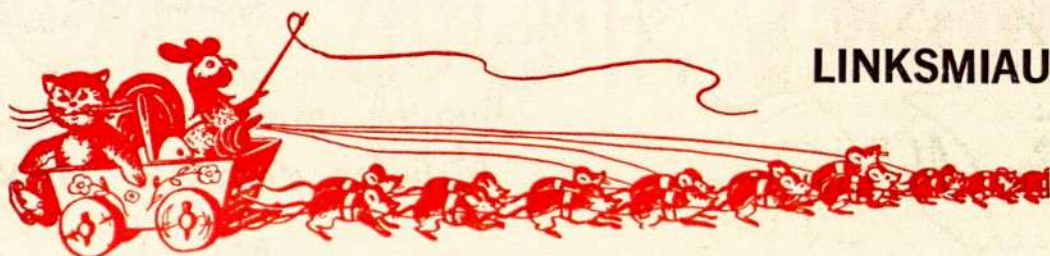
Ir taip jam lengvai eina suktis ratu, vien tik rankų pirštais ir kojų pėdom žemę besiekiant, ilgu liemeniu aplinkui maskatuojant, drobinėm kelnėm lyg malūno žėgliais aukštin — žemyn žirgluojant, kad visi nustebę tik dėbso, lyg žado pritrūkę.

— Tai lankstumas, tartum iš cirko būtų!

— Ne bet kas šitaip išmoks!

— Jis nė pietų, tur būt, nevalgė, kad toks lengvas...

Galiausiai Vytas atsiritina ties pačiais dėdžiais, lyg jiems vieniems

LINKSMIAU

Šiaurietis:

— Maine valstybės žiemos būna tokios šaltos, kad mes turim pastatyti krosneles, kad galėtumėm išmilžti karves.

Pietietis:

— Tai niekis! Alabamoje vasara taip karšta, kad mes lesiname vištas ledais, kad jos nepadėtų kietai išvirtų kiaušinių...

New Yorko valstybės gyventojas prie Niagaros krioklio:

— Na, ar gi jūs turit ką nors panašaus Texas valstybėje?

— Ne. Bet mes turime išmanančių žmonių, kurie tą varvančią skylę sutaisytų per dešimt minučių.

Ar jūs turite šiltą ir šaltą vandenį šitame viešbutyje?

— Taip, ponias. Šiltą vandenį mes turime vasarą, šaltą — žiemą, — atsakė tarnas.

Mergaitė: Prašau man trigubą porciją šokoladinių ledų, su daug riešutų ir mušta grietinėlė.

Patarnautojas: Ir vyšnia ant viršaus?

Mergaitė: O ne! Aš laikau dietą.

Mokytojas: Tai, sakote, Jonukui ėmė skaudėti dantys?

Motina: Taip, bet dėl to jūs esate kaltas. Liepėte Jonukui sužinoti, kaip ilgai užtruks jam suvalgyti 20 obuolių, jei kiekvieną jis valgys pusę minutės.

Skulptūra man atrodo labai lengvai apvaldomas menas — kalbėjo jauna ponias, apžiūrėdama skulptūros parodą.

— Taip, ponias, atsakė jai skulptorius, — reikia turėti tik marmuro, kaltą ir plaktuką ir pašalinti visą medžiagą, kuri nėra reikalinga.

savo miklumą rodydamas ir — valandėlę pasilieka stovėti vien ant rankų, žemyn galva.

— Gana jau, gana, tu vartaliūne! — piktokai pasako mama, kuriai nepatinka Vyto naujai praplėsta kelnė: juk iš ryto apsiavė visai sveikutėles, nevidonas!

Bet Vyto miklumo meną staigiai nutraukia ne kas kitas, kaip mažasis žindenis šunytis, išlindęs iš postalės ir šokęs laižyti vyruko veidą, kuris, dabar, kojoms aukštyt kyburiuojant, yra visai prie pat žemės ir lengvai pasiekiamas.

— Še, Vytai — jis draugiškai pabučiuos tave už miklumą, — prajunka dėdė Adomas, ir visi džiaugiasi žindeniui Balčiukui, kad ir jis prisidėjo prie pramogos.

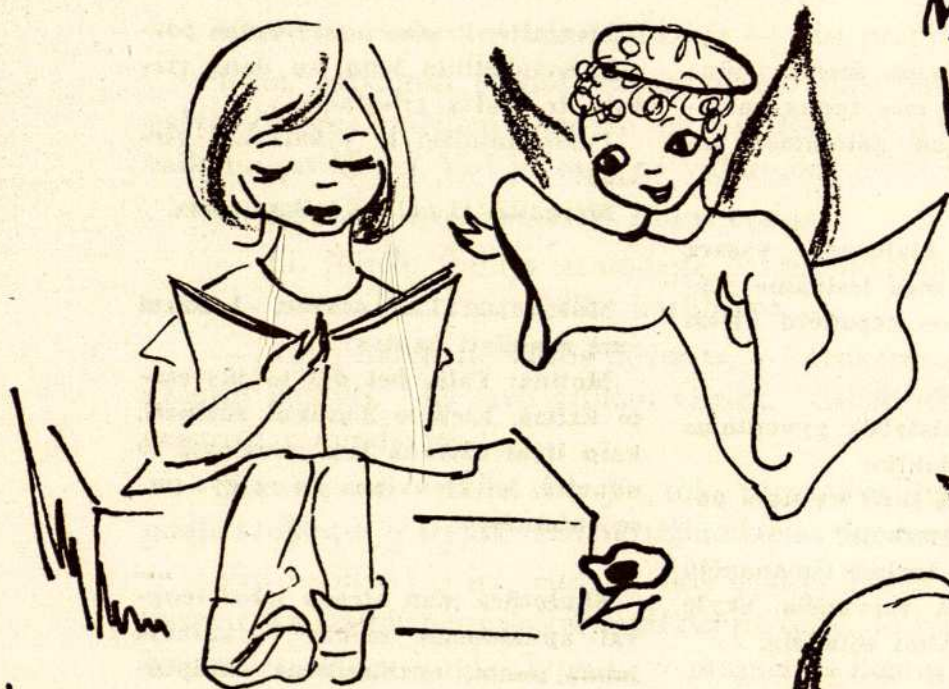
(Bus daugiau)

MILIUTĖS ANGELAS SARGAS

Čia Miliutė — aš Miliutes angelas sargas.

Mes draugai!

Viską kartu darom
nuo ryto ligi
vakaro.

Iš ryto Miliutė bėga pusrytėlių.
Aš greit nuskrendu prie
jos. — Miliute, poterėlius
užmiršai!

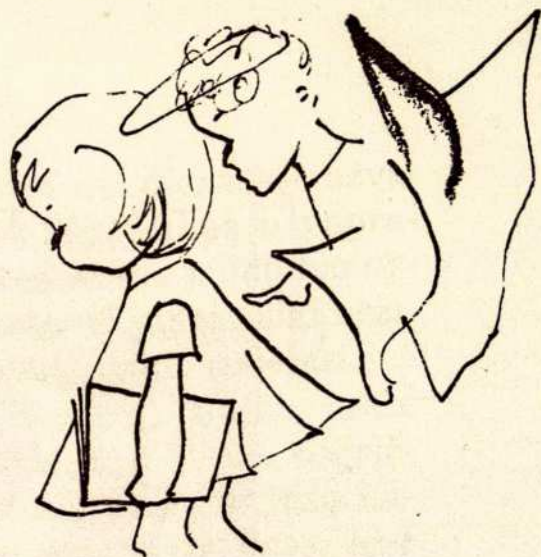

Gerai, kad paklausio.

Tuoj bėgam į mokyklą, Miliutė
ir aš.

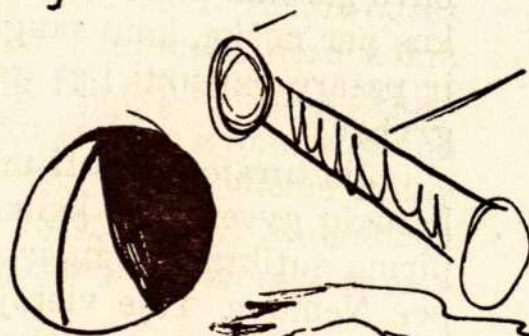
Atsargiai! Čia bala. Neįpulk!

Abu esam vienoj klasėj.
Gerai mokomės ir visados
klausom mokytojo.
Neišdykaujam.

Po pamokų
Miliutė žaidžia su
nauju suvediniu. Aš žiūriu...
Palauk, Miliutė, nebėk
per gatvę! Palaukim,
kol mašina pravažiuos.

Vakare, kai mamytė ateina
Miliutės paguldyti, ji atsiklaupia ir man
pasako:

AČIU, ANGELELI!

A. Bendorius

Vaikai pavalgė skanios vakarienės, kurią pagamino miško sargo žmona ir ramiai užmigo jiems skirtoj vietoj — kluonelyj ant šieno.

Pavargę vaikai ilgai miegojo. Atsikėlė, kai saulutė jau buvo gerokai pakilusi nuo žemės. Eigulys jiems nurodė takus per mišką, kaip saugiau keliauti. Jiems davė pintinėlę ir patarė parinkti į ją grybų, kad galėtų nuduoti, jog jie grybauja.

Jie turėjo keliauti mišku, kol išeis į laukus. Ten bus lietuvių gyvenamas kaimas. Tame kaime gali kreiptis pas pirmą sutiktą žmogų ir prašyti, kad jis perkeltų laivelį per Nemuną. Toje vietoje per Nemuną keltis nėra jokio pavojaus, nes ten abiejose upės pusėse yra lenkų užimta Lietuvos dalis. Dėl to lenkai nesaugo Nemuno kranto.

Po geros valandos keliavimo, jie pasiekė kaimą ir, sutikę pirmąjį žmogų, paprašė perkelti per Nemuną.

— O iš kur būsite, vaikučiai, kad aš jūsų nepažįstu? Jūs tikrai ne iš mūsų kaimo, — prašneko kaimietis.

Antanukas išdrįso pasakyti tiesą:

— Dėde, mudu esame iš anos pusės Nemuno, iš Lietuvos. Ties Druskininkais mes radome upės pakraštįj laivelį. Pamėginome juo plaukti. Nemuno srovė mus prieš mūsų norą nunešė į kitą krantą. Ten buvome lenkų pasienio kareivių suimti ir vežami į Gardiną. Naktį miške iš vežimo

iššokome ir pabėgome. Tai buvo prieš dvi dienas — užvakar. Mums geri žmonės patarė eiti į jūsų kaimą ir paprašyti, kad perkeltų į kitą Nemuno pusę. Iš ten mudu bandysime slapta pereiti per sieną į Lietuvą. Mūsų tėveliai nežino, kas mums atsitiko. Jie mūsų laukia, ieško, sielojasi.

— Gerai, aš jus perkelsiu per Nemuną. Matau, esate geri vaikai, gailitės savo tėvelių, kurie jūsų laukia sugrižtant. Mes turime slaptą ryšį su Lietuva. Duokite jūsų kario namų telefoną ir jau rytoj jūsų namiškiai žinos, kad esate gyvi, sveiki ir laisvi.

Po valandos mūsų jaunieji bėgliai jau buvo kitoj Nemuno pusėj. Perkėlęs juos, žmogus nurodė, kuria linkme eiti ir kur būtų saugiau pereiti per sieną. Patarė žmonių saugotis, nes ten daugumas gyventojų yra sulenkėję, ar tikri lenkai — mozūrai. Kelionei jiems davė krepšį su duona ir sūriu. Keliauti jie turėjo pradžioj į vakarus, o vėliau pasukti šiaurės linkme į mišką ir po poros valandųėjimo mišku, jie prieis tą vietą, kur yra siena. Ją iš vienos pusės saugo lenkai, o iš kitos — lietuviai. Pati siena nėra kokia nors mūro ar medžių užtvara. Tai tik nepastebima žemės juosta tarp dviejų takų. Vienu taku vaikšto lenkai pasienio sargybiniai, o kitu — lietuviai sargybiniai. Jiems reikia saugotis, kad nepastebėtų lenkai sargybiniai. Saugiausia keliauti naktį, nors labai nepatogu, nejauku. (Bus daugiau)

M I S L Ė S

Surinko Pr. Alšėnas

Keturlapis, keturšakis, ant viršūnės saulė teka.
Be durų, be langu, pilna gryčia žmonių.
Pats kaip kibiras, o prikabintas — kaip prie virvės.
Lopinys ant lopinio, galo siūlo nerasi.
Balti laukai, juodi grūdai, žąsinu aria.
Septynios mylios tilto, gale to tilto žolynas, visam svietui
džiaugsmas.

LAPELIS IR ŠAKUTĖ

Alė Rūta

Lėtai riedėjo dangumi mėnulis. Ežero vanduo snaudė ir sapnavo linksmus vaikus. Pavargęs lingavo į vandenį ajeras; jo liauną galvutę prilaikydavo stangri ruda burbulė, lyg ištiestu pirštu rodanti į mirksiančias žvaigždes. Dūsavo per dieną numindytas takas, pavargęs ir susigraudinęs, kad ant jo liko daug šiukšlių.

Miegojo Dainava. Snauduly paskendę stovėjo du medžiai, vainikuotomis viršūnėmis gaudydami išdykęs žvaigždutes ir neramų mėnulį.

Po vidurnakčio sukrutėjo vieno medžio lapelis, lengviau atsikvėpė antrojo šakutė.

— Ajajai, kaip sudrėkino rasa. — Prakalbėjo sau lapelis.

— O aš džiūstu nuoboduliu. Liūdna man be aušros, be saulės.

— Palauk, būk kantresnė. — Atsakė šakutei žalias akis atmerkdamas lapelis.

Medžiai buvo rimti ir tylūs, nors aušo rytas, ir pirmieji paukščiukai prasižiojo giedoti.

— Oi, oi, jau rausta aušrelė, jau ežero bangos bunda ir nerimsta. — Virpėjo šakutė nekantrumu.

— Ššš, tylėk, palauk... — Atšlamėjo lapelis.

— Ar tu šį rytą linksmas? — Kalbino šakutė.

— Rasa krinta, man jau lengviau. Žinoma, linksmas! O tu?

— Man gera, kai matau tave ant kito medžio žaliuojanti, virpanti, peteliškes baidanti... O aš? Kad aš niekam nenaudinga! Sausa šakutė...

— Bet ar ne gražu aplink? Žiūrėk, saulėtekiai rausta!

— Gražu, lapeli. Tu gražus, medžiai, ežeras, takai, kalmeliai, linksmai bėgiojį vaikai... O aš?...

— Ša, ša, nesiskųsk. — Lapelis labiau sukrutėjo ir sumirgo tekančios saulės spindulių atšvaitais.

Tuo laiku atskrido linksmas paukščiukas ir pasisukinėjęs, sparneliu aprėžęs apskritimą, nutūpė ant sausos medžio šakelės.

— O, kaip pavargau po rytinės mankštos! — Čirptelėjo paukščiukas.

— Matai, šakute? Matai, kad ir tu naudinga? — Merkdamas žalia akute, šnibždėjo lapelis.

Paukščiukas pakraipė galvą, pasikasė snapu pasparnį ir, prieš pat nulėkdamas, sugiedojo:

— Gera, gera šakute! Gera pailsėti, ore pasilinguoti...

— Dievuli, koks gražus pasaulis!

Šakutė ištiesė rankeles į spinduliuojantį ežerą, į buncančią Dainavą.

— Aš vis tau sakau: kaip Sutvėrėjo skirta... Vieni reikalingi, kiti gražūs... Ššš, klausykim, jau atidainuoja vaikai...

— Koks geras pasaulio Tvėrėjas!

Palinkus į lapelį, atšnibždėjo šakutė ir, viskuo susižavėjusi, nutilo.

MEDŽIOTOJAS

Jonas Minelga

Šautuvėlis bum-bum-bum —

Ant peties deduosi.

Kvepia parugės medum,

Šarka tarška uosy.

Bėga kiškis arimu

Net pentinai žvanga.

Šautuvėlį tuoj imu —

Pykšt — į Dievo langą.

Ar iškūliau jį ar ne —

Niekad nežinosi!

Šaudau kulka medine

Pro mėnulio nosį.

DEBESĖLIS IR PERKŪNAS

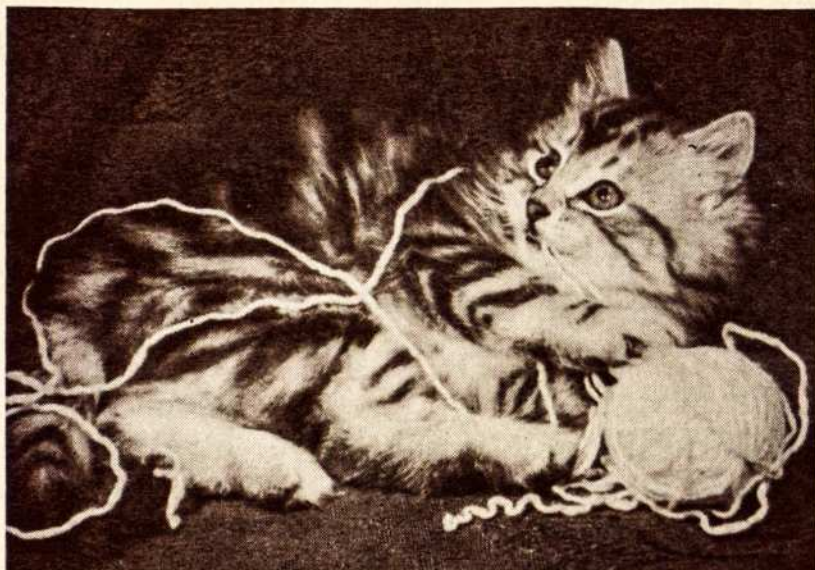
El. Gė

Debesėlis yra pilkas, jo viršus yra tamsesnis, beveik juodas; apačia balta. Tai švelnus, panašus į sukedentų vilnų kamuolį, sutvėrimas. Perkūnas primena mums paniurusį, juosvai rudą dangų prieš audrą. Ryškūs, juodi išsišakoję dryžiai pakartoja tolimo žaibo piešinį. Dažnai prasisiveržia staigus jo būdas. Jis storas, nerangus, gauruotas, kaip meška. Bet jie abu yra vienodai mylimi ir lepinami. Spėkit — kas jie yra? Ogi, gyvi Julytės žaisliukai: du katinukai.

Prieš pusę metų, kai ji su visa šeima apsigyveno naujuose namuose, toli nuo savo buvusių draugų, mama jai gavo du mažyčius kačiukus, ne ką didesnius už pelytę. Julytė, neturėdama vaikų kaimynystėje, buvo tokia vieniša; net visos jos lelytės pasidarė jai nebemielos, kai reikėjo su jomis žaisti vienu vienai.

Maži gyvulėliai — kas kita! Reikia juos papenėti, paglostyti; kai šilta — išleisti pabėgioti. Taip linksma žiūrėti į jų išdaigas. Kartą surado raudonų siūlų kamuoliuką: stumdė, gaudė jį, įsikibę į siūlą vartaliojosi, kol visai įsi-

painiojo. Močiutė turėjo net keliose vietose perkirpti siūlą, kad galėtų išlaisvinti išdykėlius. Kačiukai moka kalbėti daug geriau už lėlytę — alkani, sušalę, ar šiaip kuo nuskrიაusti, jie gailiai miaukia; savo pasitenkinimą išreiškia tokiu mielu murkimu.

Gerai prižiūrimi kačiukai greit augo. Jų plonos uodegytės pasidarė storos, pūkuotos, net voverytei nepadarytų gėdos; ir kailiuko plaukas ilgėjo — reikėjo juos kasdieną šukuoti. Paaikėjo, kad jie angorų veislės.

Dabar jie jau tikri katinai — net nesutelpa, kai abudu iš karto nori atsigulti močiutei ant kelių. O tai jų mėgiamiausia vieta.

Debesėlis mėgsta glamonėtis. Kai po piet močiutė ilgiau užtrunka tvarkydama virtuvę, katinas ima glaustis prie jos kojų, pasistiepia įkibęs į jos sijoną. Močiutė duoda jam mėsytės, įpila pieno į bliuduką, bet Debesėlis vis nepatenkintas miauksi ir nė žingsnio nuo jos nepasitraukia. Pagaliau močiutė, užbaigusi savo darbą, išsitiesia ant sofos ir ima laikraščius skaityti. Katinėliui to tik tereikėjo: linksmi pasakės “Miau” užsoksta ant sofos, atstumia laikraštį ir juokingai perkreipęs galvą, prašo, kad jam kaklą pakutentum; patenkintas, prisiglaudžia prie močiu-

tės šono ir ima murkdamas snausti. Naktį, kai Julytė miega, Debesėlis kur buvęs, kur nebuvo, susiranda kelią į jos kambarėlį, įsirioglina ant jos pagalvės ir ima bučiuoti — laižyti jos rankas ir veiduką. Net pažadina ją iš miego. Už tai Julytė davė jam ir antrą vardą — Meilutis.

Mikė Perkūnas yra kitokio būdo. Jis rečiau ateina prašyti maisto, bet verčiau pasistengia sau pagauti pelytę ar susižvejoti kokią žuvytę tekančiame už sodo upelyje. Glamonėjamas, Mikė kartais bando juokais įkasti tau į ranką, bet niekad nepalaižo. Miegoti jis mėgsta pasislėpęs už sofos ar įlindęs kur į nuošalų kampą. Kartą Julytė net pusę dienos jo negalėjo surasti: o gal jį vanagas bus pasigavęs, gal šuo sudraskė, o gal jis išbėgo į plentą ir pateko po automobiliu? Mergaitė net verkti pradėjo. Pagaliau vakarop ji išgirdo prislopintą miaukimą. Tai Perkūno balsas! Bet kur jis galėtų būti? Ogi, drabužių spintoje. Močiutė betvarkydama uždarė jį ten, kai pavalgęs pusryčius katinas nutarė ten netrukdomas išsimiegoti.

Abu katinukai — Meilutis Debesėlis ir Mikė Perkūnas — yra gerai išauklėti, mandagūs: kad ir kaip juos Julytė bekankintų aprengdama savo lėlių drabužiais, vyniodama į skaras, vežiodama dviračio krepšelyje, nė vienas jų dar nėra jos įdrėskęs ar rimtai įkandęs. Priešingai, jie parodo jai daug prisirišimo, išbėgdami jos pasitikti, kai ji pareina

AR ŽINAI . . .

Apie Lietuvos paukščius?

- Paukščių Lietuvoje yra 292 rūšys. Mūsų krašte peri 180 rūšių.

- Miškuose gyvena net kelios rūšys erelių, kėkštai, gėniai, slankai, strazdai, pelėdos, lakštingalos, gegutės.

- Pelkėje ir vandenyse prisilaiko ir peri gervės, gulbės, gandrai, žuvėdros, narai, antys, kirai, tilvikai, vandinės vištos.

- Vasarą gyvena apie pora šimtų gulbių.

- Tikras gervių gardumynas — pelės, kurias jos puikiai moka gaudyti. Sunku net suprasti, kokių būdu jos pamato tuos žvėriukus tankiose žolėse, o tai man teko ne sykį matyti, nes mūsų gervytė, kaip ir šuo, eidavo pasivaikščioti su manimi ir mano žmona, ir per tuos pasivaikščiojimus neretai, staiga puolusi į šalį, atsinešdavo snape pelę. Kai mūsų kaimynas šienaudavo pievą, gervė būdavo nuolat prie jo ir gaudydavo peles, bėgusias nuo dalgio. Tikrai tokiu atveju žmogus nebūtų nieko pamatęs. Pagavusi pelę, gervė purtydavo ją savo snape, daužydavo į žemę ir pagaliau prarydavo, bet, jei arti būdavo vandens, pirma nunešdavo žvėriuką paskalauti ir tik paskui prarydavo. Panašiai ji elgdavosi su visais didesniais kašneliais, duona, mėsos gabalais ir kt., tur būt, todėl, kad šlapią daiktą lengviau praryti.

T. Ivanauskas (iš "Lietuvos paukščiai")

iš mokyklos. Jie mėgsta net su ja kur toliau pasivaikščioti: kai tik pamato, kad Jūlytė su močiute eina prie plento laišku iš pakeilės dėžutės atsinešti, žiūrėk, abu katinai uodegas stačiai iškėlę, seka iš paskos, pavargę, duodasi paimami ant rankų — neškite, kad norite, tik netrukdykite man miegoti — ir ima murkti.

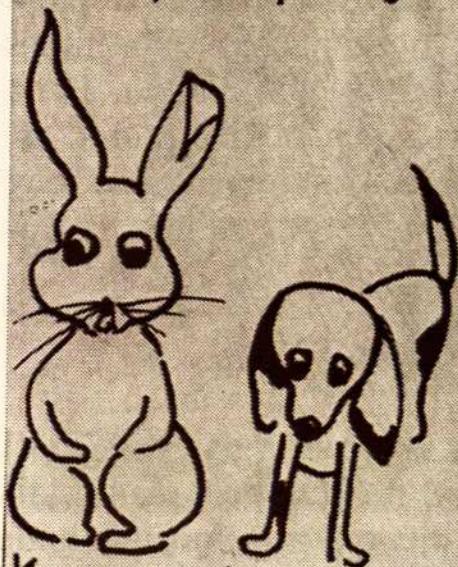

TRUPUTĮ PAGALVOK

Kuris gyvulys
visą žiemą miega?

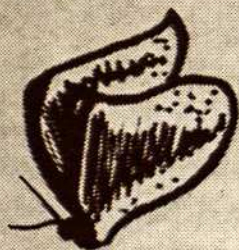
Kuris medis šios žiemą žalias?

Kuris gyvulys
gali žiemą pakeisti spalvą?

Kurio iš šitų
nematysim žiemą?

Skersai:

2. Gintaras dažniausiai
(spalva)
5. Vytauto Didžiojo motina.
Kalnas Palangoj pramintas jos
vardu.
7. Nemuno intakas, minimas dai-
noj: "Kur bėga"
9. Smėlio kalva pajūry.
11. Kas šiuo galvosūkiu vaizduoja-
ma?
13. Tekas vanduo.
14. Jūra, siekianti Lietuvą.
15. Didžiausias Nemuno intakas.

Žemyn:

1. Prie tautinių rūbų moterų dė-
vimas gintarinis papuošalas.
3. Panevėžio apskrity Nemuno in-
takas; "Ten susimąstęs sraunus
....."
4. Jūros krantą sudaranti žemė.
5. Kas išmeta gintarą iš jūros?
6. Žemaičių upė, Nemuno intakas.
7. Nemuno intakas, tekas pro
Anykščius.
8. Svarbiausias Lietuvos uosta-
miestis.
10. Gražiausia Lietuvos vasarvietė.
12. Gintaras iš šito padarytas.

(Atsakymas psl. 31)

PAS SKAITYTOJUS

KODĖL AŠ MYLIU LIETUVIŠKĄ KALBĄ

(Vasario 16 minėjime premijuo-
tas rašinėlis)

Aš myliu lietuvišką kalbą dėl to, kad ji yra viena iš seniausių kalbamų kalbų.

Jos žodžiuose skamba laukų, miškų ir paukščių ir upių dainų aidai.

Ji yra mano senukų ir tėvų kalba.

Aš myliu savo tėvų gimtąją kalbą. Ji man padeda kartu išgyventi su tėveliais lietuviškumą. Nors ji yra sunki išmokyti, jei nori gražiai kalbėti, bet aš ją myliu.

Man ją išmokyti reikia mažai pastangų, nes aš einu į Duonelaičio Lituanistinę Mokyklą ir kalbu namuose lietuviškai.

Gera svetimas kalbas mokėti, bet gėda savo tėvų kalbos nemokėti. Tik paklauskite, kokia graži lietuviška daina, muzika ir jos melodijos.

Todėl man yra garbė ir pasididžiavimas mokėti lietuviškai, dainuoti, kalbėti, skaityti, šaukti ir rašyti.

Aš noriu būti Amerikos Lietuvaitė ir niekad lietuviškos kalbos neužmiršti.

Kazytė Brazdžionytė, 8 metų
Chicago, Illinois

Vysk. M. Valančiaus šeštad. mokyklos I skyr. mokiniai, šokę "Lėlių šokį" Motinos Dienos minėjime, Hamilton, Ont. Iš kairės į dešinę: J. Kybartaitė, K. Kaminskas, E. Gedminaitė, A. Grajauskas, D. Lukavičiūtė, A. Gureckas, R. Budininkaitė, E. Navickas, J. Sakavičiūtė ir V. Gedrimas. Šokį sustatė ir paruošė mokytoja Ant. Mikšienė (stovi viduryje).

JAUNUČIŲ ATEITININKŲ STOVYKLA ELMHURSTE, Pa.

Smagūs važiavome į stovyklą. Ji buvo ruošiama pas Nukryžiuotojo Jėzaus Seseles šv. Marijos Viloje, Elmhurst, Pa.

Iš džiaugsmo net širdis smarkiau plakė, kad tik greičiau, kad tik greičiau pasiekti. Pagaliau atvažiavom. Mes pirmieji, dar kiti nesusirinkę. Graži vieta Pocono kalnuose, dideli medžiai, gėlės ir, kiek toliau, ežeras. Oras toks puikus. Seseles labai malonios, su mumis kalbėjo lietuviškai. Radome ir stovyklos vadovus jau atvažiavusius. Ir lovos visiems jau buvo paskirstytos. Aš miegojau su Vytu.

Kitą dieną suvažiavo visi stovyklautojai. Prasidėjo stovykla. Kėlėmės 8:00 valandą, po rytme-

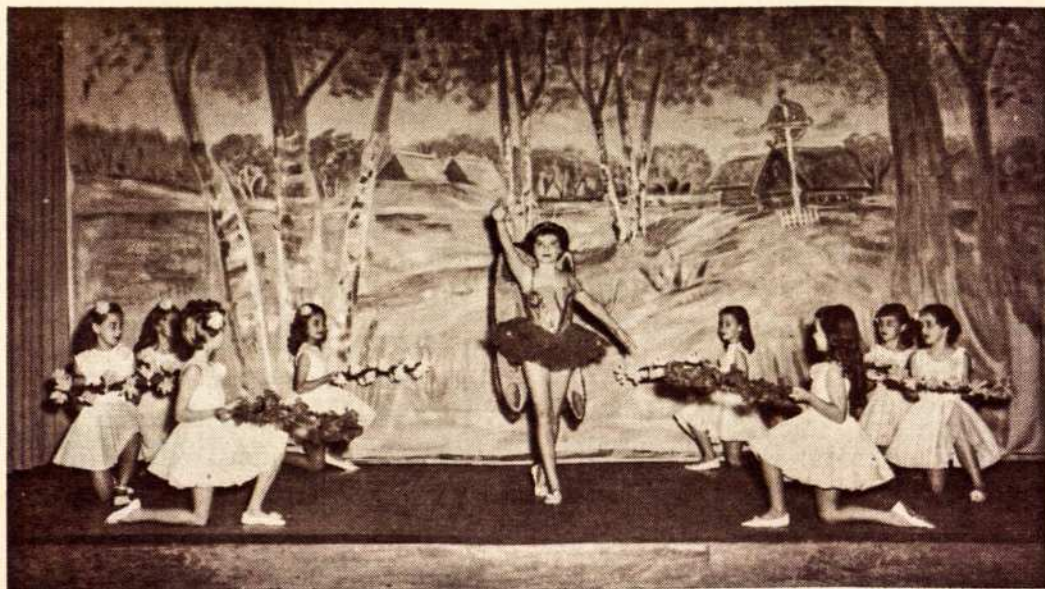
tinių maldų ir vėliavos pakėlimo pradėta dienos programa. Ėjome gulti 9:30 val. vakaro.

Mūsų stovyklos vadovai buvo labai geri. Pats komendantas buvo Vytautas Radzivanas. Jo padėjėjas buvo Algimantas Balsys. V. Radzivanas atvežė berniukams molio ir muilo, iš kurio mes darėme laivus.

Vieniems pasisekė geriau daryti laivus, kitiems prasčiau, bet visi turėjome daug juoko.

Kiekvieną dieną turėjome paskaitas. Paskaitininkai buvo p. Maciūnas, p. Dambriūnas, p. Volertas, Vytautas Radzivanas ir p. Vaškys. Jie mums gražiai pakalbėjo ir daug ką pamokino. Po kiekvienos paskaitos buvo du klausimai. Geriausi mūsų atsakymai buvo įdedami į "Kalnų Aidą", stovyklos laikraštėlį.

Vysk. M. Valančiaus šeštad. mokyklos mokiniai, šokę "Drugelį" Motinos Dienos minėjime. Iš kairės į dešinę: L. Deksnytė, Iz. Žilvytytė, V. Rickūtė, A. Kaminskaitė, drugelis — J. Gimžauskaitė, R. Šilgalytė, D. Grajauskaitė, L. Zubaitė ir V. Stukaitė. Šokį sustatė ir paruošė mokytoja Ant. Mikšienė.

Jūratė Gimžauskaitė iš Hamilton, Ontario, šoka 'Drugelį'.

Atsisveikinom su seselėm. Vienuolyno vyresnioji seselė Koncepta mums labai gražiai pakalbėjo. Buvo išduotos premijos.

Koplyčioje pasimeldę,ėjome vėliavos nuleisti. Paskutinį kartą sugiedojome Lietuvos Himną. Po to visi išsiskirstėme.

Man stovykla labai patiko ir aš dabar galvoju, kaip kitais metais mes vėl važiuosim stovyklauti.

Raimondas Juzaitis

KIŠKIS

Augo pilkasis kiškutis:

Jis turėjo dvi ausytes,
Dvi labai ilgas kojytes
Ir mažą, mažą nosytę.

Kai pradingo šalta žiema,
Pasikeitė kita spalva
Ir keliauja kiškio šeima
Dabar be baimės ir linksma.

Onutė Erštikaitytė
VII kl. (Hamiltonas)

Po pietų važiuodavome į ežerą arba į kalnus. Vakaraais turėdavome laužus. Penktadienį per paskutinį laužą pradėjo lyti. Berniukai buvo nepatenkinti, bet nieko nepadarysi.

Mūsų laužus kūrė Algis Balsys ir Algis Stankus. Prie laužų berniukai dainuodavo lietuviškas dainas, deklamuodavo, skaitė iš lietuviškų knygučių.

Paskutinę dieną susirinkome į salę. Turėjome stovyklos užbaigimą. Programoje skambino pijaninu, grojo akordeonu, turėjome trumpą vaidinimėlį, juokų ir gražų eilėraštį iš stovyklos gyvenimo paskaitė Virgus ir Vytas Volertai. Paskutinį kartą sugiedojome stovyklos himną:

"Mūsų mokslas, mūsų dienos
Tau, tėvyne, mylima
Laimins Dievas mūsų žingsnius
Ir laisva bus Lietuva..."

Miela Darija,

Kaip tu jauties? Aš tavęs labai pasiilgau! Blogai, kad tu turi gulėti ligoninėje, bet gal neužilgo pasveiksi. Ir vėl žaisime kartu.

Mes mokykloje labai daug gražių dalykų išmokom. Pabaigėm Geografiją ir nupiešėm žemėlapi.

Šią vasarą aš važiuosiu į stovyklą. Jeigu mūsų skiltis laimės konkursą, važiuosiu ir į Amerikos stovyklą. Gal ir važiuosim su palapine per visą Kanadą.

Rita, mano sesutė, šį sekma-
dienį priims Pirmąją Komuniją.

Tavo draugė,
Vida Urbonavičiūtė
šeštad. mokyklos VII kl. mokinė

MANO MAMA

Mano mama labai gera —
Mane prižiūri visada,
Kai aš sergu, kai aš verkiu
Mane ji glosto visada.

Ji moko būti man geram,
Dirbti ir būti vis linksmam.
Liepia eiti į mokyklą,
Visas pareigas atlikti.

Ateina naktį pažiūrėt,
Nesigaili savęs budėt...
Mano mamytė geriausia
Ir už visus mylimiausia!

Andrius Gutauskas
VII kl. mok. (Hamiltonas)

GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

Mislės: psl. 19. — Jurginas; agurkas; arbūzas; kopūstas; raštas; gavėnia ir Velykos.

Gintaro galvosūkis: psl. 27. — Skersai: 2. geltonas, 5. Birutė, 7. Šešupė, 9. kopa, 11. gintaras, 13. upė, 14. Baltija, 15. Nėris. Žemyn: 1. karoliai, 3. Nevėžis, 4. smėlis, 5. banga, 6. Dubysa, 7. Šventoji, 8. Klaipėda, 10. Palanga, 12. sakai.

ALP 1785

Larch

Spalio ŠVENTĖS

ir VARDINĖS

1. Remigijus / Mantas, Alka
2. Angelai Sargai, Modestas / Girdutis, Pavandė
3. Teresė Kūdikėlio Jėzaus / Milgintas, Alanta
4. Pranciškus iš Asyžiaus, Domina / Maštautas, Eivydė
5. Placidus, Gala / Palemonas, Gilda
6. Brunonas, Epifanija / Budivydas, Vyta
7. **MARIJA ROZINIO KARALIENĖ**
Sergijus, Justina / Butrimas, Eivenė
8. Brigita, Nestoras / Daugas, Gaiva
9. Dionyzas, Publija / Dauknitas, Eglė
10. Pranciškus Borgia / Gilvydas, Jaunė
11. **MARIJOS MOTINYSTĖ**
Eufridas, Pacida / Rindaugas, Daugvydė
12. Amelijus, Relinda / Gantas, Deimena
13. Eduardas, Geraldas / Mintas, Žemyna
14. Kalistas, Fortunata / Lygandas, Gendrė
15. Teresė iš Avilos, Leonardas / Gailiminas, Rugilė
16. Jadvyga, Aurelija / Gudigirdas, Dova
17. Margarita Marija Alacoque / Kintautas, Gytė
18. Lukas / Jodotas, Jaugilė
19. Petras iš Alkantaros, Kleopatra / Sangėla, Kantra
20. Jonas Kantietis, Adelina / Minimantas, Lėta
21. Hilarijonas, Uršulė / Rikantas, Gilanda
22. Verekundas, Alodija / Sudimantas, Minė
23. Alucijus, Domitas / Sidaugas, Ramutė
24. Rapolas Arkangelas, Gilbertas / Valmantas, Gluoda
25. Krizantas, Darija / Švitrigaila, Skalva
26. Evaristas, Alanas / Liubartas, Mingintė
27. **KRISTUS KARALIUS**
Gaudijožas, Kristeta / Vytautas, Tautmilė
28. Simonas ir Judas Tadas / Gaudrimas, Agila
29. Narcizas, Elfreda / Barutis, Tolvydė
30. Darata, Artemas / Minvainas, Miklausa
31. Arnulfas, Bega / Maštvilas, Tanvilė

**“EGLUTĖ” SVEIKINA VISUS,
KURIE ŠVENČIA VARDINES!**

91.189,342